

Pri podstrešnem oknu pa je stalo dekletce s svetlimi očmi, z zdravimi, rdečimi lici. Sklenilo je drobni roki čez cvetoči grahek in se zahvalilo Bogu za ta dar.

»Ta grahek je še imenitnejši,« — je važno dejal žleb.

Jan Fr. Hruška — Jožef Gruden:

Štorklja in krokar.

Bilo je v jeseni. Na oddaženem ribniku tik gozda so se izpreletavale jate povodnih ptic in posvetovale o pripravah na pot v južne dežele.

Na širni gladini so plavale in čebljale divje race, liske in povodne kokoši. Na produ kraj ločja je stala družina štorkelj. Zamišljene so bile tako globoko, da se niti genile niso.

Tedaj se je mimo prizibal krokar, ki je oprezoval ob robu ribnika. Ko je videl zamišljene štorklje, je vprašal: »Zakaj ste tako zamišljene?«

»Premišljujemo o težkih dneh, ki nas čakajo,« je odgovorila stara štorklja. »Odpraviti se nam bo treba na daljno pot: daleč tjakaj za morje.«

»Kaj na pot se odpravljate?« vpraša krokar. »Čemu o tem tako premišljevat? Saj je tu dovolj živeža! V ločju je žab, glist, črvov v izobilju!«

»Preden gremo na pot, ne uživamo rade veliko, razen kolikor je treba za silo.«

»Kaj post za na pot?« To ni hotelo krokarju v glavo. »Sreča, da mi ni treba z vami; jaz nisem vnet za post.«

Pa kakor da posluša samo na pol ušesa, mu razlaga štorklja naprej: »Daleč gre naša pot. Utrudljiva je in nevarna, ker preže od vseh strani sovražniki na nas. Zato je pa treba, da gremo čvrste na telesu in čile na duhu odtod.«

»Pa hočete to doseči s stradanjem?« se posmehljivo zakrohota krokar.

»O nikakor ne s stradanjem, ampak z zatajevanjem samega sebe!« ga zavrne štorklja. »Velika dela se rode iz skromnosti, nikakor pa ne iz razkošnosti in obilosti!«